

faa ubethdelig Post, hvor der væsentligt kun er Tale om en Uagtsomhed fra vedkommende Regjeringsautoritets Side. Jeg antager derfor, at det maa betragtes som værende in confesso fra alle Sider, saavel fra Folkethinget som fra Landstinget, at Ingen tænker paa at gjøre Ansvar gjældende. Vil man altsaa ikke gjøre det, saa seer jeg ikke, at man kan gjøre Andet end at udfætte dette Punkt, til det kan blive berigtiget; thi dersom man ikke gjør det, kan jeg ikke indsee, hvilken Mening det vilde faae, at der staaer: „Udgiften kan ikke passere“. Udvalget har jo nemlig indstillet, og i Folkethinget er det ligeledes vedtaget, at der skal tilføies en Slutningsindstilling, nemlig: „I Henhold til samtlige forestaaende ved de indstillede Poster tagne Beslutninger meddeles Rigsdagen saaledes for sit Vedkommende Decharge for Statsregnskabet for Finantsaaret 1858—59.“ Naar altsaa Rigsdagen for sit Vedkommende vil meddele denne Decharge, saa forekommer det mig, at der kommer en Modsigelse frem imellem denne Decharge og denne Sum, om hvilken det skalde hedde: „kan ikke passere“. Jeg seer ikke, hvorledes denne Modsigelse let skalde hæves. Udvalget har gjort en Anhydning i Slutningen af sine Bemærkninger, Nr. 5 under Kirkeministeriet, nemlig at det overlades Ministeriet paa anden Maade at søge at bringe Sagen til Afgjørelse. Jeg har tænkt meget over, hvorledes man skalde finde en saadan Maade; men jeg tilstaaer, at jeg befinder mig i Vilberede; thi det forekommer mig, at der er kun Et af To at gjøre. Enten maa man give Decharge og lade Indstillingen falde bort, eller man giver ikke Decharge. Jeg skalde nu troe, at denne Post i sin Natur ikke afviger fra en deel andre, der aarlig forekomme, ved hvilke det har vist sig, at de ere fremkomne ved en Uagtsomhed fra Administrationens Side, og den saaledes paaløbne Udgift har da faaet Paategningen „faaer at passere“. Altsaa maa det vel komme under Overveielse, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at lade denne Indstilling falde bort paa dette Sted.

Ordføreren: Med Hensyn til den Bemærkning, den sidste ærede Taler gjorde, er det gaanske vist, at vor Bestræbelse efter at holde

os saa nøjagtigt som muligt til Folkethingets Indstillinger, her har bragt os til at oversee, at denne Sum ikke er bevilget ved Finantsloven, men ved en Tillægsbevillingslov, som jeg ogsaa tidligere gjorde opmærksom paa. Vi have forømt at foretage den fornødne Forandring i Indstillingen; men der skal imellem denne og næste Behandling blive confereret med det ærede Medlem om en anden Indstilling. Hvad det Spørgsmaal angaaer, som den høitærede Finantsminister har reist med Hensyn til den Indstilling af Revisionen, der er vedtagen af Folkethinget, angaaende Antegning 3 under den polytechniske Lærestanstalt, har Meget af det, han gjorde opmærksom paa, været Gjenstand for Forhandling i Udvalget. Vi have spurgt os selv: Hvad skal Resultatet blive, naar det vedtages, at denne Udgift ikke kan passere, og vi have da svaret os selv, at dette er et Spørgsmaal, som Landstinget egentlig maa siges ikke at have nogen Indflydelse paa; thi skal der gjøres Ansvar gjældende, er det jo Folkethinget, der skal gjøre det, og naar Folkethinget ikke vil gjøre det, nytter det jo ikke, at Landstinget ønsker det gjort gjældende. Det har heller ikke undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, at formelt er der idetmindste tilshueladende en Modsigelse imellem, at det her udtales, at Udgiften ikke passerer, og at der dog tilsidst gives almindelig Decharge. Da vi nu ikke kunne gaae ud fra den Forudsætning, at man i Folkethinget ikke har lagt Mærke til denne tilshueladende Uoverensstemmelse, have vi meent, at der skalde lægges særdeles Vægt paa de Ord i Slutningsindstillingen „i Henhold til samtlige forestaaende Beslutninger.“ Meningen er altsaa, at der gives Decharge, men i Henhold til de forestaaende Beslutninger, altsaa ogsaa til den, at den omhandlede Udgift ikke kan passere. Jeg skal ikke paatage mig at forsvare Harmonien imellem disse 2 Udtryk; men jeg troer, at dette maa have været Tanken. Forresten er det klart nok af Forhandlingerne i Folkethinget og af Folkethingets udvalgets Betænkning, at der ikke har været Tale om at gjøre Ansvar gjældende; det er udtrykkeligt sagt, at man ikke vil dette, men man har meent, at der kunde raades God paa den begaaede Feil ved en Efterbevilling. En Efterbevilling